

UN CONJUNT MÀGIC

Un dia d'estiu normal i corrent de lluna plena, dos millors amigues, que es deien Anna i Queralt i que aquell mateix any començaven l'institut, es van barallar.

Elles vivien a Cabrera de Mar, a aquell poble hi havia un castell que es deia Castell de Burriac, que elles sempre havien volgut visitar, però era molt car... Uns dies abans de discutir-se, havien comprat entrades per conèixer-lo amb els diners que havien estalviat durant anys. No volien anar-hi juntes perquè estaven enfadades, però com no podien tornar-les perquè eren molt cares, van decidir aprofitar-les i anar-hi.

El dia que van visitar el castell no es van ni mirar, van anar tota l'estona separades. I quan una anava per la sala 8 i l'altra anava per la 18, es van fixar en un quadre que hi havia a les dues sales, era de mida mitjana, amb unes flors esculpides al marc de fusta i un paisatge preciós pintat al quadre. Quan el van tocar les dues, van aparèixer davant el paisatge que hi havia al quadre, una al costat de l'altra, es van mirar, van sospirar i l'Anna va dir:

- Tu que hi fas aquí!?

Lavors la Queralt va dir:

- No ho sé, però estic segura que tu tampoc ho saps.

Sense pensar-s'ho dues vegades, les dues es van posar a caminar mirant cap endavant. Al cap d'uns minuts caminant per aquell paisatge tan bonic, van veure una cosa que es movia entre uns arbusts, s'hi van acostar encara que tinguessin por. De cop, d'allà va sortir un ésser molt estrany amb pèls per tot el cos, un morro, bigotis i molt baixet. Anava vestit amb una camisa de tons blaus i uns pantalons curts de color verd amb un botó negre. Encara que no es coneguessin els hi va dir:

- Mireu qui tenim aquí, unes noves passatgeres! Com us dieu?

Lavors l'Anna va dir:

- Jo em dic Anna.

- Jo em dic Queralt, i tu?- va dir la Queralt.

- Jo em dic Ot i sóc un flip del món de Fantasilandia de Cabrera de Mar- respon.

En aquell moment l'Anna exclamà:

- Què, què, què, què? Què has dit?

- Que em dic Ot – va respondre l'Ot.

- No, no, el següent - va dir l'Anna.

- Ah, que sóc un flip del món de Fantasilandia de Cabrera de Mar? – va seguir l'Ot.

I la Queralt, amb cara sorpresa, va preguntar:

- Espera, on són?

- Ai, és veritat, que vosaltres sou noves passatgeres i encara no sabeu res d'aquest món! Mireu, ara sou al món de Fantasilandia de Cabrera de Mar, com ja us he dit. I esteu amb un Flip, que és una espècie d'aquest món, concretament amb mi, l'Ot. Vosaltres segurament voleu tornar al món dels humans, i per poder tornar-hi heu de travessar quatre mons, el de l'aigua, foc, terra i vent. En aquest mateix ordre haureu d'anar passant de portal en portal, i quan passeu el portal del vent tornareu al món dels humans – va explicar l'Ot.

Llavors l'Anna va preguntar:

- Però haig d'anar-hi amb la Queralt?

- Si, però què passa? No vols anar-hi amb ella? – va dir l'Ot. I la Queralt va exclamar:

- Doncs és clar que no vol anar-hi amb mi, jo tampoc vull anar-hi amb ella! Estem enfadades.

- Encara que estigüeu enfadades heu d'anar-hi juntes, si entreu les dues a la vegades heu de sortir les dues a la vegada – va dir molt seriosament l'Ot.

- Jo no puc anar amb vosaltres, però si us puc dir una pista que haureu d'aplicar a totes les proves: no s'han de resoldre físicament, sinó mentalment – va afirmar l'Ot. I la Queralt va preguntar:

- Tinc una altra pregunta, on són els portals de cada món?.

- Cada portal està al lloc sagrat d'aquell món, on és aquell lloc ho descobrireu si hi ha un ogre vigilant la cova – va respondre l'Ot.

- Bé, comencem l'expedició o què – va dir l'Anna amb un to una mica amenaçador. I es van posar a caminar durant hores cap al lloc sagrat del món dels flips.

De tant en tant es trobaven pels costats del camí una caseta, cada una d'un color diferent. Per fi havien arribat davant una cova, però davant la cova hi havia 2 flips vigilant la cova. L'Ot se'ls va acostar i els va dir una cosa a l'orella, els flips es van apartar i l'Ot va dir a les noies que passessin. Elles no entenien res, però van fer el que l'Ot els va dir perquè confiaven en ell. Van caminar durant un minut, i van trobar davant seu un paisatge preciós, hi havia moltíssima vegetació, arbusts, arbres... I un petit estany amb nenúfars per sobre i peixos a dins. L'Ot se'ls va acostar i els va dir:

- Mireu, aquest és el lloc sagrat del món dels flips. Repetiu el que dic jo. Oh Déu dels flips, oh Déu dels flips, t'agraïm tot el que has fet per nosaltres. Oh Déu dels flips, oh Déu dels flips, tingues compassió i entrega'ns el portal cap al món de l'aigua. Oh Déu dels flips, oh Déu dels flips.

De cop, davant seu va aparèixer un portal de color blau.

- Aquest és el començament del vostre viatge, ara us heu d'acomiar de mi. Però recordeu, les proves no s'han de resoldre físicament, si no mentalment – va dir l'Ot.

- Si! – van respondre les dues alhora. Llavors l'Ot va dir:

- 3, 2, 1, salteu dins el portal! -

Les dues a la vegada van saltar dins el portal.

Un cop a dins es van situar i van veure un món on tot era d'aigua. Alguna part era aigua congelada (gel, neu...), altres era aigua en estat gasós i altres era aigua en estat líquid.

L'Anna en aquell moment va pensar, llavors tots aquests mons són dins de Cabrera de Mar? I es va adonar que aquests mons no estaven físicament dins de Cabrera de Mar, sino màgicament !! Quan havia acabat d'ubicar-se, li va dir a la Queralt:

- Jo estic enfadada amb tu i tu estàs enfadada amb mi, però si volem sobreviure a aquest viatge hem de treballar en equip.

- Aquesta és una de les úniques coses que opino igual que tu – va dir la Queralt. Les dues es van posar a caminar cap endavant sobre el gel lliscant vigilant no caure. Van fer la caminada del segle, van caminar durant hores!

Al cap d'aproximadament quatre hores estaven davant d'una muntanya altíssima, amb tot de neu i gel per sobre. Es van mirar i la Queralt va dir:

- Serà difícil, però ho podem aconseguir! – i l'Anna li va respondre:

- És veritat.

Les dues es van tornar a posar a caminar per un corriol molt dret. Al cap d'una hora, quan estaven a punt d'arribar, van respirar fons i es van posar a caminar més ràpid. Faltaven uns minuts perquè s'haguessin d'enfrontar a un ogre de gel!

Quan van arribar, estaven davant una cova vigilada per un ogre. Quan l'ogre les va veure, la Queralt li va dir a l'Anna a l'orella:

- Tinc una idea, tu el distreus i mentre jo per darrere li faig una abraçada, estic segura que dins d'aquest gel hi ha un cor amable. –

Van provar-ho i va funcionar! El gel que hi havia sobre l'ogre es va desfer com un gelat a ple estiu, i de sota el gel va sortir un ogre amable i amb un gran cor sense ganes de menjar-les. I l'Anna li va dir a l'ogre:

- Hola, jo sóc l'Anna i ella és la Queralt.

Llavors, l'ogre va respondre amb vergonya:

- Hohohola, jo, jo, sóc en Jimbo. Ho sento molt per haver intentat que no aconseguissiu passar, us juro que no sóc dolent, és que em feia molta ràbia que m'haguessin congelat. Per demostrar-vos-ho us portaré davant el portal.

- Però com saps que volem travessar el portal? – va preguntar la Queralt. I en Jimbo va contestar:

- Ho sé perquè totes les persones que venen a aquesta cova són passatgeres que volen tornar al seu món.

I tal com en Jimbo havia dit, les va portar fins al portal. Allà les va transportar fins al món del foc, on va passar el mateix que al món de l'aigua, les amigues van seguir la mateixa estratègia. Els fets es van repetir d'igual manera als mons de la terra i del vent.

Finalment van arribar al món normal, havien aconseguit sobreviure!

Quan van arribar a casa es van adonar que tenien alguna cosa a la butxaca. Les dues van pensar que potser era la recompensa que els havia dit l'Ot que tindrien. Sense pensar-s'ho dues vegades, van treure-ho de la butxaca i van llegir el que hi havia escrit:

Un dia coneixes a algú que et fa sentir molt bé,

potser no és ningú o potser un amic per sempre també.

Passeu moments units i els minuts es fan infinits,

i quan esteu separats.... ah no això no passa mai! Si no semblaríeu mal educats.

L'amistat és un sentiment que no es pot superar,

però igualment cal esperar.

Dos amics junts són inseparables,

són com dos conjunts d'amistats inexplicables.

Llegint això es van donar compte, que la recompensa era la seva amistat, gràcies a l'aventura que havien viscut juntes.

I conte contat, aquest conte s'ha acabat.

FI